

retfærdig Maade faa godtgjort, hvilken Skade der er sket? Det ærede Medlem Hr. Carl Sørensen nævnte, at det særlig var paa disse smaa Jordbrugeres Korn- og Græsmarker, der blev anrettet Skade. Jeg kan nævne andre Avlingsgrene, hvor der anrettes endnu større Skade; jeg har tidligere nævnt det her. Det gælder specielt Roemarken. Det er særlig for de unge Roemarkers Vedkommende, at man beklager sig fra Lejehusmændenes Side. Det gælder ogsaa Frugttræer og Frugtbuske. I det hele taget kan en saadan lille Jordbruger ikke skaffe sig disse smaa Biindtægter, fordi han efter sin Kontrakt ikke kan holde Vildtet borte. Han maa ikke gøre det med Bøsse, han maa end ikke holde Hund, ja end ikke Kat. Læser man de forskellige Lejekontrakter her paa Sjælland igennem, vil man finde, at det stadig er forbeholdt, at en saadan Husmand hverken maa holde Hund eller Kat; han maa heller ikke have Høns gaaende løse udenfor uindhegnet Hønsgaard. Disse Forbehold tager Godsejeren specielt, for at alt, hvad der kan bidrage til, at hans Jagtinteresser kan tilfredsstilles, skal blive iværksat. Nu spørger jeg den højtærede Landbrugsminister: naar en Roemark ødelægges af Vildt, naar de unge Planter pilles af og fortæres med det samme eller rykkes op og en Del af Planten kastes til Side og visner, og der saa en Maaned eller 2—3 Maaneder senere kommer nogle Mennesker, som har med Mark- og Vejfreden at gøre, for at vurdere den Skade, der er sket, vil saa den højtærede Minister ikke give mig Ret i, at dette er en fuldkommen umulig Opgave at stille de paa-gældende? Jeg takker den højtærede Minister, fordi han har villet erkende, at der ber er et Forhold i vor Jagtlovgivning, som maatte tages op til alvorlig Behandling, og jeg er i og for sig glad for den Indrømmelse, han har gjort, men jeg henstiller meget indtrængende til ham ikke paa Forhaand at afvise en Forhandling om dette Hovedprincip om Jagtrettens og Brugsrettens Forening, som er udtrykt i det af mig paa egne og Gruffefællers Vegne tidligere fremsatte og anbefalede Lovforslag.

Idet jeg gaar over til at omtale nogle af det foreliggende Lovforslags Bestemmelser, skal jeg først berøre § 5. I denne Paragraf siges det: „Det staar enhver, der har dansk Indfødsret, trit for at udøve Jagt paa Havet og i Fjorde og Vige, undtagen hvor disse er privates Ejendomsret undergivet, eller Jagten sammesteds fra ældre Tider har været betragtet som tilkommende den eller de jagtberettigede paa de tilgrænsende

Landstrækninger. Dog kan denne Rettighed ikke udøves fra Kyststrækningen, naar Jagten derpaa tilkommer en anden, ej heller ved Vadning paa Forstranden langs med Kyststrækningen, lige saa lidt som det er tilladt fra Søen at udøve Jagt ved Skyden ind paa den tilgrænsende Landjord, hvor en anden har Jagtretten. Overskridelse af den ovenfor hjemlede Ret anses som ulovlig Jagt.“ Fra Fiskernes Side gøres der alvorlig Indsigelse, og jeg tror med Rette, mod denne Bestemmelse. Ved denne sikrer man i Virkeligheden noget lignende som det, Godsejerne gennem Aaringer har ført en heftig Kamp for at faa opretholdt, nemlig den berømmelige Aalegaardsret. Det forekommer mig, at alle bør have Adgang til frit at udøve Jagt i Fjorde og Vige, og at der ikke bør tilstaa Godsejerne et Privilegium paa Kystjagten, saaledes som det vistnok vil blive Normen, paa en Strækning af 100 m ud fra Strandbredden. Jeg tror, den højtærede Landbrugsminister, der jo ogsaa er Fiskeriets Minister, ret hurtigt vil høre fra Fiskerne i Anledning af denne Paragraf; jeg tror, de meget stærkt vil henstille saavel til ham som til Rigsdagen, at Fiskernes berettigede Interesser her ikke forskærtes.

Jeg vender mig saa til § 14, som allerede er omtalt af det ærede Medlem Hr. Carl Sørensen, og som angaar Indførelsen af det saakaldte Jagttegn. Medens man med Hensyn til det Lovforslag, som forelaa i Samlingen 1919—20, efter min Opfattelse med nogen Ret kunde sige, at det ikke var nogen egentlig Skat, der her var Tale om at indføre, saa gælder det samme ikke det, der her foreslaas. Thi nu er det blevet saa kompliceret, og der indføres ligefremme Skattesatser, saaledes at man afgjort maa betegne det som en Art ny Beskatning; det glæder mig derfor, at Venstres Ordfører ikke paa Forhaand vilde give Tilsagn om at medvirke til Vedtagelsen af denne Paragraf. Jeg staar ikke blot ligesom han tvivlende overfor dette Forhold, men det forekommer mig, at selv om man vil indføre en vis Kontrol med, hvem man overlader Skydevaaben og giver Ret til at jage, navnlig naar der er Tale om unge Mennesker, vil det dog være saa sin Sag at gaa til det, der her foreslaas, thi det vil vitterlig gøre enhver Kommune i højeste Grad økonomisk interesseret i denne Beskatning. Jeg maa derfor henstille til den højtærede Minister at opgive Forsøget paa at indføre Bestemmelser om en saadan Beskatning i vor Jagtlovgivning. Skulde den højtærede Minister imidlertid ikke ville følge min